

ת"פ 55018/10/18 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד עמאד ג'ית (עציר)

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 55018-10-18 מדינת ישראל נ' ג'ית(עציר)
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל
משטרת ישראל
תביעות שלוחת רמלה - המאשימה באמצעות
ב"כ עוה"ד מעיין דואק

נגד
עמאד ג'ית (עציר) - הנאשם
באמצעות ב"כ עוה"ד עבד אבו עאמר

הכרעת - דין

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 **והעלבת עובד ציבור** לפי סעיף 288 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 16.10.18 בשעה 10:20 בעת שהתקיים בעניינו של הנאשם דיון בבית-משפט השלום בירושלים, בפני כב' השופט ירון מינטקביץ, הפריע הנאשם לקיומו של הדיון התקין, הוא הוזהר בידי כב' השופט שאם ימשיך בהפרעתו יוצא מן האולם, בהמשך אמר הנאשם לכב' השופט: **"אני אחתוך אותך בגרון, אתה היטלר, אתה גרמני. אני אחתוך את עצמי, אתה לא מכיר אותי"**, תוך שהחווה על גרונה תנועה של שיסוף.

הנאשם אישר, כי אכן נכח באולם בית-המשפט במסגרת דיון בעניינו, אישר כי קילל את כב' השופט ירון מינטקביץ, כפי שמופיע בכתב-האישום, אך טען שהוא לא איים עליו, אלא על עצמו, לאמור, שהוא יחתוך את עצמו.

לפי טענתו, הוא עשה כן משום שלטענתו השופט מינטקביץ הינו שופט "מחמיר" והוא אמר את הדברים כדי שהשופט יפסול את עצמו מלדון בעניינו (תגובתו בעמוד 5 שורות 11).

לפיכך, לטענתו, אם כך הם פני הדברים, יש לזכותו מעבירת האיומים (ראו: רע"פ 8736/15 זילפה נגד מדינת ישראל - 17.1.18).

ב. דיון:

הערת פתיחה:

אומר כבר עתה, כי **איני מקבל את כפירת הנאשם**, כלומר שהוא איים על עצמו, אך לצורך הדיון, גם אם אקבל את גרסתו של הנאשם הרי שהיא מגבשת, את יסודות העבירה של העלבת עובד ציבור ועבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (אגב: הנאשם הוזהר, שקיימת אפשרות שיורשע ביחס לעבירה זו - עמוד 75 שורה 26 והלאה).

סעיף 244 לחוק העונשין קובע: "העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת...".

לפי טענת הנאשם, הוא קילל את השופט ואיים שיפגע בעצמו, **כדי** לגרום לשופט להעביר את עניינו לדיון בפני שופט אחר.

מעשה שכזה, הוא עשיית "דבר" בכוונה להכשיל הליך שיפוטי, כדי לגרום להעברת העניין לשופט אחר, ויש בו פוטנציאל של הכשלת הליך שיפוטי, כלומר גרימת פסלות שיפוטית מכוונת.

אני מקבל את עמדת המאשימה למתואר בעובדות כתב-האישום, מן הנימוקים הבאים:

(1). הדברים שאותם אמר הנאשם תועדו בפרוטוקול הדיון (ת/1).

בפרוטוקול הדיון המדובר צוין, כדלקמן:

"ב"כ המאשימה: לשאלת בית-המשפט,

הנאשם מפריע לדיון ומוזהר שאם ימשיך להפריע הוא יוצא מהאולם.

הנאשם: **אני אחתוך אותך בגרון (פונה לשופט), אתה היטלר, אתה גרמני. אני אחתוך את עצמי, אתה לא מכיר אותי.**

הנאשם מוצא מהאולם על ידי שב"ס".

להלן הפרוטוקול כפי שתיעד את הדברים (ת/1):

קריאת הפרוטוקול מובילה למסקנה, כי **הוא מתעד בזמן אמת את הדברים**, ולראייה הקטיעה ברצף הדיון, כאשר בית-המשפט הפנה לנציגת המאשימה שאלה **"לשאלת בית המשפט"**, ואז נרשמו הדברים וכן אפנה אל ההערה שבסוגריים **בזמן הווה** ("פונה לשופט").

(2). נופר מזרחי:

הקלדנית שהקלידה את הדברים, העידה **בעדות מהימנה ואמינה** (עמוד 9 שורה 7 והלאה), שהנאשם אמר את הדברים המתועדים בפרוטוקול הדיון.

היא הוסיפה, כי הקלידה לפרוטוקול, תוך כדי דבריו.

לפי עדותה, הנאשם עשה תנועה של חיתוך בגרנו.

וכך העידה: "והוא הפריע כזה למהלך הדיון. הוא התפרץ וזה וברגע שהשופט אמר לו שהוא מוזהר שאם הוא יפריע עוד פעם אז הוא פשוט יוצא מהאולם. ברגע שהוא אמר את זה **אז הנאשם אמר לו "אני אחתוך אותך בגרון"** ועשה ככה סימן. עשה סימן פה. בסוגריים מציגה תנועה של חיתוך בגרון...ואז הוא אמר "אני אחתוך את עצמי, אתה לא מכיר אותי". ואז השב"ס כבר הוציא אותו מהאולם. וברגע שהוא כבר בדלת אז הוא אמר, הוא צעק לשופט "אתה היטלר, אתה גרמני" וזהו, ואז כבר הוציאו אותו".

בהגינות העידה, כי היא זוכרת את האירוע "במעומעם" (עמוד 9 שורה 26), ועדיין האירוע בכללותו נטוע בזיכרונה (עמוד 9 שורה 32).

היא **הקלידה את הדברים בזמן אמירתם**: "לפי מה שקורה באולם ומה שנאמר מהצדדים" (עמוד 10 שורה 11). וכן:

"מה שכתבתי בפרוטוקול זה מה שקרה, זה מה שהיה ומה שנאמר" (עמוד 10 שורה 17, עמוד 10 שורה 30, עמוד 12 שורה 6).

אכן, היא הבהירה כי כתבה את הדברים בפרוטוקול בזמן אמת, תוך כדי אמירת הדברים, ולא המתינה עד שהשופט יכתוב לה: "לא. אני לא, לא. אני לא התבקשתי להקליד אותם אחרי, כאילו שהשופט אמר לי...הקלדנית כותבת את הפרוטוקול, מה שקורה באולם הקלדנית כותבת...אנחנו לא מחכות שהשופט יגיד לנו מה לכתוב...אז אני כתבתי את מה שהוא אמר" (עמוד 12 שורה 23 והלאה).

וכן: "זה קרה וברגע שהוא אמר את זה אני קפאתי במקום, כי אני הייתי מזועזעת, אני הייתי בהלם. כן? ואחרי שנרגעתי, אחרי איזה כמה שניות, אני פשוט כתבתי את זה לפרוטוקול" (עמוד 13 שורה 22 והלאה). וכן: "אז אני אומרת לו כבר 4 פעמים, מה שקרה כתבתי. אף אחד לא אמר לי מה לכתוב" (עמוד 15 שורה 8).

הפרוטוקול אשר תיעד את הדברים, הוא בבחינת זיכרון דברים, המתעד את דברי הנאשם בזמן אמת, כפי שנקלטו על-ידי הקלדנית ויש לו משקל ראיתי נכבד ביותר.

עדה זו, מתוקף תפקידה, מרוכזת בנעשה באולם בית-המשפט ובדברים שנאמרים. היא מורגלת בהקלדת הדברים בעת אמירתם, ולפיכך יש להעניק משקל נכבד ביותר לעדותה ולדברים שהקלידה לפרוטוקול.

כאמור, עדה זו עשתה רושם מהימן ואמין, היא אינה מעורבת בזירת המחלוקת, העידה לפי תומה שביצעה את התפקיד המצופה ממנה, כפי שהיא עושה בדרך של שגרה, ועדותה, יחד עם המתועד בפרוטוקול, בהחלט מאפשרים לקבוע ממצאים של עובדה.

התרשמתי כי הקלידה את הדברים בו זמנית כפי שהנאשם אמרם.

מדובר באולם קטן (תרשים - ת/3)(עמוד 42 שורה 14 - עדות שירלי אוחיון ועוד), נכחו בו אנשים ספורים, ולא היה כל קושי לשמוע את דבריו הקולניים של הנאשם ולתעדם בפרוטוקול.

על כן, די בעדותה, יחד עם המתועד בפרוטוקול, כדי להוביל להרשעתו של הנאשם.

(3). שלומי דוד:

לוחם ביחידת נחשון, העיד (עמוד 19 שורה 17 והלאה) כי נכח בדיון.

הנאשם התפרץ לדברי השופט ואמר לו: "אתה היטלר גרמני, אני אחתוך את עצמי", אך גם "אני אחתוך אותך".

הוא החווה בידו לאות תנועת שיסוף הגרון עם אצבעו על הגרון.

לדבריו, לאחר מכן, בעת שהנאשם הוסע בחזרה אל בית-המאסר, הוא התנצל על המעשה.

הנאשם אמר לו שהוא לא התכוון בדבריו כלפי השופט.

מהודעתו במשטרה (נ/3) ניתן ללמוד, כי הנאשם התנצל כבר במסדרון בית-המשפט וכבר אז אמר כי לא התכוון בדבריו כלפי השופט.

כך מסר בהודעתו - נ/3: "העצור התפרץ על השופט ואני מצטט מדוח הפעולה שכתבתי ואמר לשופט: "אני אחתוך אותך בגרון אתה היטלר גרמני אני אחתוך את עצמי אתה לא מכיר אותי".

דא עקא, זהו **ציטוט מדויק להפליא** של הדברים שנרשמו בפרוטוקול הדיון באופן שאינו מאפשר לקבלו, אלא ככזה שהושפע מהדברים שנרשמו בפרוטוקול.

מעבר לאמור לעיל, אני סבור, כי עדותו בעלת משקל ראיתי נמוך, משום שמתוקף תפקידו הוא קיבל לידיו את פרוטוקול בית-המשפט אשר תיעד את הדברים (עמוד 25 שורה 21 והלאה), **ורק לאחר מכן מסר את הודעתו**, כך שקיים חשש שמא הודעתו במשטרה זוהמה בדברים שנרשמו בפרוטוקול הדיון.

הסתבר מתוך הודעתו במשטרה, כי הוא רשם זכ"ד אודות האירוע וזכ"ד זה לא הוגש לעיון בית-המשפט, כראייה.

יצוין, כי בנ/3 נמסרו דברים רלוונטיים נוספים, שיצינו עתה ואתייחס אליהם בהמשך. ואלו הם: "ש: ולאחר שהוצאתם אותו מהאולם ? ת: **לא היה כלום חריג** אני לא זוכר אם היה משהו, הוא אמר לי שהוא לא התכוון כלפי השופט". בנוסף, גם ברכב האסירים - "בצהריים" אמר "שהוא לא התכוון". וכך גם העיד במשפט (עמוד 27 שורה 7 והלאה). ואולם, חברו, הלוחם הנוסף, אלכסיי לוסב, אשר היה לידו וליווה את הנאשם יחד עמו, לא שמע את הדברים הללו.

אני מקבל את עדותו.

(4). אלכסי לוסב:

לוחם יחידת נחשון הנוסף, אשר נכח בדיון.

העיד (עמוד 30 שורה 14 והלאה) כי הנאשם אמר לשופט: "אני **אשחט** אותך או אני **אדקור** אותך בגרון" (עמוד 30 שורה 31) ועשה תנועת שחיטה. עוד אמר לו "אתה נאצי" וכן "גרמני". הוסיף כי הנאשם אמר גם "אני **אדקור** את עצמי בגרון".

הנה כי כן, המילים "**אשחט**" ו"**אדקור**" לא בא זכרן והם לא נמסרו על-ידי שום עד.

הם לא מצאו ביטויים בפרוטוקול הדיון ואף לא בנוסחו של כתב-האישום.

יצוין, כי עד זה אינו זוכר שיחה שניהל הנאשם במסדרון הדיון, למרות שיחה שכזו בהחלט מוצאת ביטוי בהודעתו של קודמו, שלומי דוד.

על כן, אני מקבל את עדותו כבסיס לקביעת ממצאי עובדה.

(5). שירלי אוחיון:

תובעת שנכחה באולם בית-המשפט.

אין מדובר בתובעת אשר ניהלה את תיקו של הנאשם מטעם המדינה, אלא תובעת שהגיעה לדיון במסגרת דיון בתיק אחר שהיה קבוע באותו היום.

היא העידה (עמוד 42 שורה 4 והלאה) כי הנאשם התלהם, ביקש שדיונו יסתיים בו ביום, בשלב מסוים קם על רגליו אמר לשופט "**אני, אני ככה אעשה לגרון שלך**" (עמוד 43 שורה 13) והחוותה תנועת **אגודל** על הגרון: "במיוחד עם האגודל...כן, עם האגודל" (עמוד 43 שורה 14).

איש מהעדים לא החווה תנועה של **אגודל** על הגרון (להבדיל מתנועת אצבע), אך עדה זו שבה והמחישה בעדותה דווקא תנועה שכזו (ולא הייתה זו רק דרך התבטאות אלא עדות מתוך זיכרונה).

איש מהעדים לא אמר שהנאשם אמר אל המשפט "**ככה אני אעשה לך**".

היא הוסיפה כי לאחר מכן, הנאשם **התנגד** להוצאתו מן האולם (עמוד 49 שורה 21 והלאה, עמוד 50 שורה 15 והלאה: "הנאשם לא הקל את עבודתם...**אלא הם הפעילו כוח**...")("וכן: "זה נראה ככה שהוא מסרב" (עמוד 51 שורה 19), שוב **בניגוד מוחלט** לעדותם של שני לוחמי נחשון אשר העידו כי הנאשם לא התנגד לכך. כך, למשל בנ/3 מסר שלומי דוד: "**הוא לא התנגד**, שמנו עליו אזיקים והוא בא איתנו מחוץ לאולם" (שורה 17).

היא נשאלה שוב ושוב, האם היא עצמה פנתה אל השופט והסבה את תשומת ליבו לדבריו של הנאשם, או האם בכלל פצתה את פיה מהלך כל האירוע והשיבה בשלילה. עתים השיבה "בוודאי שלא. למה אני צריכה לעשות את זה?" (עמוד 46 שורה 15) וכן: "לא עשיתי זאת" (עמוד 46 שורה 24) וכן: "ש: ...אבל לא קמת ואמרת משפט כזה? ת: לא, אין לי צורך..." (עמוד 46 שורה 30 והלאה). עתים אמרה: "יכול להיות" (עמוד 47 שורה 11). עתים אמרה: שאינה זוכרת: "אינני זוכרת...אינני זוכרת" (עמוד 47 שורה 28 + עמוד 48 שורה 3) או תשובה תמוהה אחרת: "...ואמרתי שאני לא מאשרת ולא מכחישה שפניתי, הסבתי את תשומת ליבו של השופט, אני לא יכולה להשיב לשאלה שלך" (עמוד 57 שורה 11 והלאה + עמוד 57 שורה 16).

כל זאת, בניגוד לעדותה של התובעת בתיק, הילה אקוע, אשר העידה כי היא אכן קמה ממקומה, אמרה דברים והפנתה את תשומת לבו של השופט לכך שהנאשם מאיים עליו.

בכל הכבוד, איני מקבל את הטענה, כי העדה אינה זוכרת אם פצתה את פיה והסבה את תשומת לבו של השופט, אם לאו, שהרי מסרה תיאור שבמסגרתו התיימרה למסור פרטי פרטים מתוך זיכרונה וכיצד זה לא תזכור האם השתתפה באופן פעיל בדיון והסבה את תשומת לב השופט להתרחשות שאינה נוגעת לתיק המתנהל על ידה.

בנוסף, ניכר היה כי היא מבקשת להעצים את המקרה, ולהעניק לאירוע מידה מחמירה ביותר: "אני זוכרת עד כמה הוורידים בצוואר שלו התנפחו. את זה אני גם זוכרת. גם זה מאוד נחקק בזיכרוני, כי אני בעצמי נבהלתי" (עמוד 56 שורה 9 והלאה).

על כן, איני יכול לקבל את עדותה.

(6). הילה אקוע:

התובעת אשר ייצגה את המאשימה בתיק המדובר, נכחה באולם.

בניגוד לקודמתה, הציגה עמדה מאופקת יותר, הקפידה על דיוק לכאורי, לא אצה אל הפללת יתר (עמוד 65 שורה 6 והלאה).

לפי עדותה, הנאשם אמר "שיחתוך את עצמו וסימן תנועת שיסוף" (עמוד 65 שורה 19) ולא את השופט.

לכאורה, עדה זו מסרה עדות שבכוחה להקים ספק לזכות הנאשם.

ואולם, לדבריה היא לא הייתה מרוכזת בדיון מתחילתו ועד סופו, אלא שמעה את הדברים "**בחצי אוזן**" (עמוד 65 שורה 20).

לדבריה, תחילה הייתה מרוכזת בתיקים שהיו מונחים לפניה, ולא הייתה ערה להתרחשות מתחילתה.

העידה כי לא זכרה מה היה הרקע לאמירת הדברים (עמוד 65 שורה 31).

לדבריה, היא לא שמעה את כל הדברים כי "**התעסקתי בתיק**". התיק שלו היה מולי... (עמוד 66 שורה 11).

אכן, לא ברור כיצד עדותה בעניין זה מתיישבת עם הרישום בפרוטוקול הדיון, המלמד כי ההתרחשות **קטעה את מהלכו הרציף של הדיון**, עת פנה אליה בית-המשפט בשאלה ("**לשאלת בית המשפט**").

לא ברור כיצד עדותה מתיישבת עם הדברים שנרשמו בפרוטוקול הדיון, והיא לא בקשה לתקנו כקצינת בית-משפט אשר אמונה על האמת (עמוד 67 שורה 18 והלאה).

לדבריה, **התובעת שירלי אוחיון בהחלט קמה ממקומה ואמרה לשופט שהנאשם "איים עליו"** (עמוד 67 שורה 29). וכן אפנה בעניין זה לדברים שמסרה לתובעת (נ/4): "במהלך ריענון העדות שנערך עם העדה הלה אקוע, מסרה מיוזמתה כי לאחר שהנאשם דיבר **שמעה שהתובעת שירלי אמרה לשופט אדוני הוא איים עליך**".

עדויות שתי התובעות אינן עולות בקנה אחד זו עם זו.

היא שמעה את הנאשם אומר לשופט את המילים "גרמני" או "היטלר".

לפי דבריה, בניגוד לעדות הקלדנית, שאת עדותה אני קיבלתי, אשר העידה כי רשמה את דברי הנאשם כפי ששמעה אותם, השופט הוא שהכתיב לקלדנית את הדברים שנרשמו בפרוטוקול (עמוד 70 שורה 18).

לדבריה, השופט הכתיב לקלדנית את הדברים לאחר שהתובעת שירלי אוחיון אמרה לו "אדוני הוא איים עליך", ואז השופט הכתיב לפרוטוקול.

לכאורה, לפי עדותה קיים חשש, לכאורה, שמא הפרוטוקול לא תיעד בו זמנית את הדברים שאותם אמר הנאשם, אלא

שהתובעת שירלי אוחיון שמעה את הדברים, היא הסבה את תשומת ליבו של השופט לכך, והוא הכתיבם לפרוטוקול.

ואולם, איני מקבל את עדותה.

אני סבור, כי הקלדנית רשמה, בד בבד, את הדברים שנאמרו, מתחילתם עד סופם, ואין להעלות על הדעת, כי השופט הוא שהכתיב לפרוטוקול דברים כה מהותיים, שאותם לא שמע במו אוזניו, אלא שמע רק מפיה של התובעת שירלי אוחיון.

אני סבור, כי אמרתיו של הנאשם, שנאמרו בקול, באולם משפטים קטן, תוך כדי קטיעת הדיון הרציף, לא נקלטו באוזניו של השופט, והוא נזקק לעזרתה של התובעת שתיידע אותו על מה שאמר הנאשם.

חזקה על שופט שלא יכתיב לפרוטוקול בית-המשפט אמרות כה מהותיות, שהוא אינו ערב לאמירתם.

(7). הנאשם:

העיד (עמוד 72 שורה 29 והלאה) כי **"כ אמר לו כי מדובר בשופט "קשה"/"מחמיר" (עמוד 72 שורה 30 והלאה) והסביר לו שאם הוא ירשיע אותו אז תהיה לו "בעיה".**

לפיכך רצה לפסול אותו ואמר לו: **"אם אני ממשיך אצליך אני חותך את עצמי"** (עמוד 73 שורה 29 והלאה) ועשה תנועת חיתוך הגרון (עמוד 74 שורה 3).

הוא אישר שהשמיע באוזניו של השופט את דברי העלבון המדוברים (עמוד 74 שורה 13 והלאה).

לאחר מכן, מסר מכתב התנצלות (נ/2) (עמוד 74 שורה 27) כעולה מפרוטוקול יום 16.1.19 (נ/1).

המכתב נרשם בידי ב"כ האחר, החדש, למרות שנחתם על-ידו.

אכן, התרשמתי כי הוא נרשם בנוסח שאינו מתיישב עם מיהותו של הנאשם (עמוד 78 שורה 32, עמוד 79 שורה 24 - ראו כיצד קרא אותו הנאשם).

על כן, אני סבור שאין בו ראיה מכרעת לכאן ולכאן, והוא מתיישב גם עם התנצלות על התנהגותו כפי גרסתו שלו.

דברים דומים לאלו שמסר בעדותו, מסר הנאשם גם בהודעתו במשטרה (ת/1):

"אני הייתי בבית-משפט ואמרתי לשופט אם אני נשאר אצלך אני חותך בגרון של עצמי, מדבר עלי, ושיצאתי מהאולם אני אמרתי אני אחתוך עצמי, אבל אני כן אמרתי לו אתה היטלר אתה גרמני, אני אמרתי את זה אני מודה, אבל אני לא אמרתי אני אחתוך אותך בגרון, אמרתי על עצמי ולא על השופט".

הוא אישר ששם את ידו על גרונו לאות חיתוך (שורות 34 - 35).

לדבריו עשה כן משום ש"...ככה כולם מדברים עליו בבית סוהר, אנשים אמרו לי אם אתה רוצה לעבור מאצלו יעבירו אותך אם תגיד את זה...".

לא שוחח לאחר מכן עם הסוהרים (שורה 44, שורה 48).

מעבר לרושם הישיר, הבלתי אמצעי, איני מקבל את עדותו של הנאשם מן הנימוקים הבאים:

ראשית, איני מקבל כסבירה את טענתו שהוא איים על עצמו.

הנאשם ביקש **להתנהג באופן קיצוני וחריג, שיפסול את השופט**, ולפיכך איני מקבל את הטענה כי התאפק, עצר את עצמו בתוך גדר של דברים, ששמעם איום בפגיעה עצמית בלבד.

שנית, איני מקבל את הטענה כי סימן בידו תנועת חיתוך על גרונו, כדי להמחיש את הפגיעה העצמית.

זוהי תנועה שאופיינית למי שמאיים על **האחר** ולא למי שנוקט באיום עצמי.

בדרך כלל, מי שנוקט באיום עצמי, אינו מחווה תנועת שיסוף על גרונו.

בדרך כלל, המחווה תנועת שיסוף מבקש להעביר מסר חריף אל האחר, שייקלט גם בחוש הראייה שלו והמלווה את שמע דבריו.

שלישית, בישיבה שלאחר מכן, מיום 28.10.18, לאחר שהשופט דחה את הבקשה לפסול אותו מלדון במשפטו, אמר הנאשם, בנוכחות ב"כ החדש את הדברים הבאים (ת/4):

זוהי הודאה ברורה מפיו של הנאשם, שאכן אמר את הדברים שיחתוך "לב" את הגרון, כל זאת בניגוד לעדותו בבית-המשפט.

אכן, הוא אישר שאמר את הדברים רק ביקש להבהיר את **כוונתו**.

אני סבור שהנאשם ביקש להשיג את מטרתו והשגת מטרתו, לפי שיטתו, יכולה להתקבל רק אם יאיים על השופט - רק מהלך חריג שכזה - להבדיל מאיום בפגיעה עצמית - עלול להוביל שופט לקבל החלטת פסילה.

(8). עו"ד אחמד עוואדה:

עו"ד אשר ייצג את הנאשם באותו משפט.

העיד, כי הנאשם אמר לשופט "נאצי" ואמר "אני אחתוך את עצמי".

לדבריו, הוא הסב את תשומת לב השופט לכך שהנאשם לא אמר שיחתוך אותו, אלא את עצמו.

ואולם, עו"ד עוואדה הרבה לציין כי **אינו זוכר** במדויק מה ארע "**לא זוכר בדיוק**". וכן: "לא זוכר ממש איך התנהלו הדברים".

בנוסף, הוא לא פנה לאחר מכן אל בית-המשפט בבקשה לתקן את הפרוטוקול.

לדבריו, לא זכורה לו שיחה מקדימה בינו ובין הנאשם שבמסגרתה חשב הנאשם כיצד לגרום לכך שהשופט יפסול את עצמו מלדון בעניינו, כפי שאכן הנאשם העיד.

זוהי סתירה חזיתית בין עדותו של עו"ד עוואדה לעדות הנאשם.

ג. מסקנות:

המאשימה הוכיחה כנדרש בפלילים את אשמתו של הנאשם.

המאשימה הוכיחה כי הנאשם איים על השופט כי יחתוך אותו.

המאשימה הוכיחה, כי הנאשם הטיח בשופט את מילות העלבון.

המאשימה הוכיחה, כי המניע של הנאשם במעשיו היה לפסול את השופט מלשבת בדין בעניינו.

ד. תוצאה:

על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירות של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק הנ"ל לפי העובדות שיוחסו לו בכתב-האישום.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ט, 14 אפריל 2019, במעמד הצדדים